

Sygn. akt VI GC 789/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 6 złotych (sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 789/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 listopada 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 2 990 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 07 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 08 maja 2018 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...), którego współwłaścicielem był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.. Poszkodowany zlecił (...) spółce jawnej z siedzibą w Ł. naprawę uszkodzonego pojazdu oraz zgłosił zaistniałą szkodę w pojeździe z ubezpieczenia autocasco pozwanemu. (...) spółka jawna z siedzibą w Ł. dokonał naprawy, której koszty wyniosły 27 140,89 złotych netto, a pozwany tytułem odszkodowania wypłacił po weryfikacji faktury wystawionej przez warsztat naprawczy kwotę 24 150,89 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 lutego 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 8432/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają ogólne warunki ubezpieczenia o symbolu A-AC-01/14 w wybranym przez poszkodowanego wariantcie serwisowym, który zakłada w § 18, że dokonywanie naprawy pojazdu, sposób naprawy i wysokość jej kosztów wymagają każdorazowego uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem. Tymczasem, jak wskazał pozwany powód nie przesłał pozwanemu kosztorysu naprawy w celu weryfikacji oraz ustalenia kosztów naprawy, a pozwany został poinformowany o koszcie naprawy w dniu 14 sierpnia 2018 roku, kiedy to powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty odszkodowania według poniesionych kosztów.

Nadto pozwany wskazał, że zgodnie z § 20 ogólnych warunków ubezpieczenia o symbolu A-AC-01/14 w razie udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej bez uprzedniego uzgodnienia z pozwanym, koszty naprawy podlegają weryfikacji do kwoty nie większej niż 80 złotych netto za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych. Natomiast ceny części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych) podlegają weryfikacji maksymalnie do wartości zawartych w systemie A..

Pozwany wskazał, że wobec powyższego dokonał w oparciu o przedłożony kosztorys weryfikacji kosztów naprawy przede wszystkim obniżając stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych oraz zakwestionował uwzględnienie w fakturze dodatkowych kosztów materiałów lakierniczych, gdyż koszty te zostały już zawarte w czasochłonności konserwacji.

Pozwany zakwestionował również, ażeby stawka zastosowana przez warsztat naprawczy była stawką średnią za jedną roboczogodzinę w regionie, uznając ją za zawyżoną i nie stanowiącą ekwiwalentu świadczonej usługi, a także treść przedłożonych dokumentów prywatnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 maja 2018 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) należący do (...) spółki akcyjnej w (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś..

W dniu zdarzenia przedmiotowy pojazd objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem autocasco, na mocy umowy zawartej z (...) spółką akcyjną z siedzibą w S.. Integralną częścią umowy były ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego o numerze A-AC-01/14. Umowa ubezpieczenia zawarta została w wariantcie serwisowym, a sumę ubezpieczenia określono w wartości netto.

niesporne, a nadto: polisa – k. 73 akt, ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) – k. 65-72 akt

Zgodnie z § 18 ustęp 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) dokonywanie naprawy pojazdu, sposób naprawy i wysokość jej kosztów wymagają każdorazowego uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem.

Stosownie do § 20 ustęp 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego ustalenie rozmiaru szkody i wypłata odszkodowania następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z E. Hestia kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o: normy czasowe producenta pojazdu przyjęte w systemie A. (lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E.), średnią stawkę za jedną roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego oraz ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie A. (lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E.), nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

Stosownie natomiast do § 20 ustęp 4 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) w razie udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej bez uprzedniego uzgodnienia z E. Hestia, koszty naprawy podlegają weryfikacji do kwoty nie większej niż 80 złotych netto za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych. Natomiast ceny części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych) podlegają weryfikacji maksymalnie do wartości brutto zawartych w systemie A., pomniejszonych o wartość zużycia eksploatacyjnego, o którym mowa w § 19 ust. 2.

ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) – k. 65-72 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu zakładowi naprawczemu prowadzonemu przez (...) spółkę jawną z siedzibą w Ł.. Strony ustaliły stawkę za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych w kwocie 210 złotych netto oraz za jedną roboczogodzinę prac lakierniczych w kwocie 210 złotych netto.

W dniu 07 lipca 2018 roku (...) spółka jawna z siedzibą w Ł. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. fakturę numer (...) tytułem naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 27 140,89 złotych netto.

zlecenie naprawy pojazdu – k. 15 akt, faktura – k. 16-19 akt, kalkulacja naprawy – k. 20-24 akt

W dniu 17 maja 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. zawarł z (...) spółką jawną z siedzibą w Ł. umowę o przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego przysługującej mu z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu m marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w celu pokrycia kosztów naprawy tego pojazdu.

W dniu 09 lipca 2018 roku (...) spółka jawna z siedzibą w Ł. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę zlecenia oraz w jej wykonaniu – umowę o powierniczy przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

umowa o przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego – k. 25 akt, umowa o powierniczy przelew wierzytelności – k. 27 akt, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności – k. 26 akt, pełnomocnictwo – k. 33, 35, 37 akt

W dniu 14 sierpnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał mailowo (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 33 383,29 złotych przesyłając m. in. fakturę numer (...) i kalkulację naprawy sporządzoną w dniu 07 lipca 2018 roku przez zakład naprawczy.

wezwanie do zapłaty – k. 30 akt, korespondencja mailowa – w aktach szkody – k. 75 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. tytułem odszkodowania wypłacił kwotę 24 150,89 złotych po weryfikacji faktury wystawionej przez warsztat naprawczy w zakresie stawek za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych oraz nie uwzględniając dodatkowych kosztów materiałów lakierniczych.

niesporne, a nadto: decyzja oraz zweryfikowana faktura – w aktach szkody – k. 75 akt

W dniu 22 października 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w P. umowę, na podstawie której (...) spółka akcyjna z siedzibą w P. jako współwłaściciel pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) przelał na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. przysługującą mu wierzytelność z polisy AC z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu m marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w celu pokrycia kosztów naprawy tego pojazdu.

umowa cesji wierzytelności z polisy – k. 28-29 akt, pełnomocnictwo – k. 48, 49 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 16 października 2019 roku Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie wskazanych przez powoda podmiotów do przedłożenia cenników usług zawierających stosowane przez nie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych mając na uwadze, że pozwany przedłożył zestawienie stawek stosowanych przez te podmioty (k. 51 akt). Jednocześnie zestawienie to nie mogło stanowić dowodu na wysokość stawek stosowanych przez warsztaty adekwatne (porównywalnej kategorii) do warsztatu dokonującego naprawy (§ 20 ogólnych warunków ubezpieczenia), powód w żaden sposób nie wykazał bowiem, że wskazane przez niego zakłady naprawcze są tej samej kategorii, co zakład naprawczy dokonujący naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) prowadzony przez (...) spółkę jawną z siedzibą w Ł. (nie wszystkie zakłady naprawcze w przedłożonym zestawieniu były autoryzowanymi stacjami obsługi pojazdów marki B.), a nadto dotyczy ono wybranych przez powoda podmiotów, co przemawia za przyjęciem, iż powód przedstawił jedynie te cenniki usług naprawczych, które stanowiły poparcie jego twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność wysokości stawek za prace naprawcze stosowane przez inne podmioty tej samej kategorii w okresie likwidacji przedmiotowej szkody.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 16 października 2019 roku Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. J. na okoliczności związane z naprawą pojazdu, przebiegiem naprawy, zakresem naprawy i części zamiennych użytych do jej wykonania (mając na uwadze, że okoliczności te nie były sporne) oraz na okoliczność potwierdzenia rynkowego charakteru stawek stosowanych przez (...) spółkę jawną z siedzibą w Ł.. Jednocześnie wskazać należy, że ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, przy czym powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie przejawiał w tym zakresie inicjatywy dowodowej, a Sąd w kontradiktoryjnym modelu procesu cywilnego nie znalazł w tych okolicznościach podstaw do podjęcia działań z urzędu. Sąd zważył przy tym, że dowód z zeznań świadka na okoliczności odnoszące się do kwestionowanych przez pozwanego kosztów dodatkowego materiału lakierniczego (tj. czy mieszczą się one w czasochłonności konserwacji, czy nie) był nieprzydatny dla ich ustalenia, gdyż niewątpliwie ustalenie tych kwestii wymaga wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłego.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadków T. W. i R. N., albowiem powód wniosek o jego przeprowadzenie cofnął (k. 86 akt).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 2 990 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 07 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 08 maja 2018 roku.

Niesporny był między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco (w wariantcie serwisowym i przy sumie ubezpieczenia w wartości netto), co do zasady umownej odpowiedzialności pozwanego oraz zakres powstałych w wyniku kolizji drogowej uszkodzeń przedmiotowego pojazdu. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia wysokości należnego od

pozwanego odszkodowania z umowy ubezpieczenia autocasco wobec zweryfikowania przez pozwanego zastosowanych przez warsztat naprawczy stawek za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych oraz nieuwzględnienia dodatkowych kosztów materiałów lakierniczych, gdyż koszty te miały być już, zdaniem pozwanego, zawarte w czasochłonności konserwacji.

W przedmiotowej sprawie wskazać należy, że strona powodowa dochodzone pozwem roszczenie wywodziła z umowy ubezpieczenia autocasco, której integralną część stanowiły ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14), w których określony został szczegółowo sposób ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w szczególności w odniesieniu do stawki za roboczogodzinę prac naprawczych. O ile więc strony umowy o dzieło (zlecenia naprawy) związane były postanowieniami umowy przewidującymi zastosowanie stawki za prace naprawcze w kwocie 210/210 złotych netto, o tyle pozwany nie był stroną tejże umowy, a zatem jej postanowienia go nie wiążą. Pozwany jest natomiast związany postanowieniami umowy ubezpieczenia, w tym regulacją zawartą w ogólnych warunkach kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klientów korporacyjnych (numer A-AC-01/14) i według zasad tam zawartych zobowiązany jest naprawić szkodę.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym, a takim jest ubezpieczenie autocasco, sprowadza się to do zapłaty określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sposób ustalania wysokości świadczenia oraz wypłaty odszkodowania uregulowany był, jak już wskazano powyżej, w ogólnych warunkach kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14), które stanowiły podstawę wzajemnych praw i obowiązków stron umowy, tj. poszkodowanego oraz pozwanego.

Zgodnie z § 18 ustęp 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) dokonywanie naprawy pojazdu, sposób naprawy i wysokość jej kosztów wymagają każdorazowego uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem. Stosownie zaś do § 20 ustęp 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego ustalenie rozmiaru szkody i wypłata odszkodowania następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z E. Hestia kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o: normy czasowe producenta pojazdu przyjęte w systemie A. (lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E.), średnią stawkę za jedną roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego oraz ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie A. (lub w przypadku braku danego pojazdu w tym systemie – w systemie E.), nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

W niniejszej sprawie poszkodowany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. – poprzednik prawny powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w warsztacie naprawczym prowadzonym przez (...) spółkę jawną z siedzibą w Ł. przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę usług blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w kwocie odpowiednio 210/210 złotych netto za roboczogodzinę tych prac zgodnie z zawartym zleceniem naprawy.

W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym jest, że pozwany ubezpieczyciel nie zaakceptował stawek obowiązujących w zakładzie naprawczym prowadzonym przez (...) spółkę jawną z siedzibą w Ł., skoro ustalając wysokość należnego odszkodowania dokonał ich weryfikacji. Powód nie wykazał przy tym, ażeby nie tylko zakres naprawy i koszty materiałów, ale także owe stawki stosowane przez zakład naprawczy były z ubezpieczycielem „uzgodnione” w rozumieniu zapisów § 18 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty,

zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14). Jak wskazał bowiem pozwany, powód nie przesłał pozwanemu kosztorysu naprawy w celu jego weryfikacji oraz ustalenia kosztów naprawy, a pozwany został poinformowany o koszcie naprawy w dniu 14 sierpnia 2018 roku, kiedy to powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty odszkodowania według poniesionych kosztów. Powyższe znajduje potwierdzenie w dowodzie z dokumentów znajdujących się w aktach szkody, z korespondencji mailowej wynika bowiem, że zakład naprawczy po dokonanej już naprawie przesłał pozwanemu fakturę w celu jej weryfikacji (co nastąpiło w dniu 22 sierpnia 2018 roku) wraz ze sporządzonym przez siebie w dniu wystawienia faktury kosztorysie. Jednocześnie w aktach szkody brak jest jakichkolwiek dokumentów wskazujących, że zakład naprawczy przed przystąpieniem do naprawy uzgadniał jej zakres i koszty z ubezpieczycielem przesyłając np. swój kosztorys do akceptacji.

Jednocześnie nie sposób utożsamiać uzgodnienia naprawy (co do zakresu i kosztów) z samym faktem przedstawienia ubezpieczycielowi faktury do zapłaty, ani też ze sporządzeniem przez pozwanego protokołu oględzin (protokół taki w żadnej mierze nie przesądza bowiem o akceptowanych kosztach naprawy, co najwyżej – o jej zakresie, ale też nie sposobie naprawy). Nie można także oczekiwać od ubezpieczyciela pokrycia kosztów naprawy (nawet dokonanej według protokołu oględzin) wyliczonego w oparciu o stawki w dowolnej wysokości, niezależnie od postanowień umowy ubezpieczenia łączącej go z poszkodowanym. Obowiązek pokrycia pełnych kosztów naprawy spoczywa niewątpliwie na właścicielu uszkodzonego pojazdu, skoro dokonując zlecenia naprawy zgodził się na stawki w kwestionowanej przez pozwanego wysokości, natomiast obowiązek ubezpieczyciela i jego zakres determinowany jest treścią umowy między nim a poszkodowanym.

W powyższej sytuacji znajdzie zatem zastosowanie § 20 ustęp 4 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14), zgodnie z którym w razie udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej bez uprzedniego uzgodnienia z E. Hestia, koszty naprawy podlegają weryfikacji – jeżeli chodzi o stawkę za prace naprawcze – do kwoty nie wyższej niż 80 złotych netto za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych. Natomiast ceny części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych) podlegają weryfikacji maksymalnie do wartości brutto zawartych w systemie A., pomniejszych o wartość zużycia eksploatacyjnego, o którym mowa w § 19 ust. 2.

Jak wynika z zawartej w art. 805 k.c. definicji kodeksowej zobowiązanie ubezpieczyciela dotyczy spełnienia określonego świadczenia. Zwrot ten oznacza, iż treść umowy powinna określać co najmniej sposób ustalenia świadczenia odszkodowawczego w taki sposób, ażeby w chwili zajścia wypadku objętego ubezpieczeniem możliwe było obiektywne zweryfikowanie wysokości odszkodowania bez odwoływania się do swobodnego uznania jednej ze stron, a w szczególności swobodnego uznania strony zobowiązanej do świadczenia.

W przedmiotowej sprawie postanowienia ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) nie spełniają wskazanego wyżej kryterium. Ogólnikowo sformułowane postanowienia zawarte w § 20 ustęp 1 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) mówiące o ustalaniu kosztu robocizny w oparciu o „średnią stawkę za jedną roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego” nie dają żadnej podstawy do wskazania sposobu obliczania takiej stawki, który dałby się ująć w ramy obiektywnie weryfikowalnej metodologii ustalania stawki za roboczogodzinę będącej podstawą kalkulacji odszkodowania. Tym bardziej zapisy takie nie mogą być podstawą do jednostronnych i arbitralnych ustaleń pozwanego zmierzających do ustalenia wyliczenia odszkodowania ubezpieczeniowego, przy czym zważyć należy, że podniesiona powyżej ogólnikowość odnosząca się do wysokości stawek za prace naprawcze, czy też brak precyzji w metodologii jej określenia pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem stawka ta w żadnym przypadku nie może przekroczyć kwoty 80 złotych netto. W niniejszej sprawie bowiem, z uwagi na brak uzgodnień kosztów naprawy z pozwanym, ustalenie wysokości odszkodowania bez wątplenia opierać się będzie na zasadach określonych w § 20 ustęp 4 ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14), a nie na zasadach określonych w § 20 ustęp 1. Powyższe zaś oznacza, że poszkodowany godził się w przypadku dokonania naprawy bez uzgodnień zakresu i kosztów z pozwanym, że

maksymalną stawkę, jaką uwzględni pozwany w kalkulacji odszkodowania będzie kwota 80 złotych netto za prace naprawcze.

W przedmiotowej sprawie pozwany zastosował wprawdzie stawkę wyższą, tj. w kwocie 145/145 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, przy tym nie zmienia to podstawy ustalenia wysokości odszkodowania, co czyni żądanie powoda domagania się wypłaty odszkodowania ustalonego według stawki w kwocie 210/210 złotych netto za godzinę prac naprawczych niezasadnym. Nie ma bowiem w tym przypadku znaczenia stawka przyjęta w zleceniu naprawy, chociażby była stawką rynkową, ale stawka, na jaką umówiły się strony umowy ubezpieczenia autocasco, a stawka ta – zgodnie z postanowieniami umowy – nie może być wyższa niż 80 złotych netto w przypadku gdy naprawa odbywała się – tak jak w tym przypadku – bez uzgodnień co do ich wysokości. Skoro w umowie podano konkretną kwotę jako maksymalną stawkę za roboczogodzinę prac naprawczych, jaką ubezpieczyciel zgodził się pokryć (80 złotych netto), to zważywszy, że naprawę przeprowadzono bez uprzedniego uzgodnienia jej kosztów z pozwanym, powód nie ma podstaw do domagania się zapłaty stawki wyższej.

Pozwany dokonując weryfikacji kosztów naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) nie uwzględnił również kosztów dodatkowych materiału lakierniczego w kwocie 168 złotych netto wskazując, że koszty te zostały zawarte w czasochłonności konserwacji. W tej sytuacji zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że stanowią one inną kategorię kosztów, co jednakże wymagało wiadomości specjalnych, przy czym powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika o przeprowadzenie tego dowodu nie wnosił. Dla wykazania zasadności żądania w tym zakresie nie były przy tym wystarczające twierdzenia powoda, że naprawa została przeprowadzona zgodnie z kalkulacją sporządzoną przez zakład naprawczy w systemie eksperckim, który zaleca wykonanie określonych czynności, a których pominięcie stanowiłoby o błędzie w technologii naprawy. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku (sygn. akt II PR 313/69) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężarowi na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416). Natomiast zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1975 roku, sygn. akt III CRN 26/75).

Niezależnie od powyższego wskazać należy również, że w niniejszej sprawie uszkodzony pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) pozostawał w chwili zdarzenia we współwłasności (zgodnie z dowodem rejestracyjnym pojazdu) (...) spółki akcyjnej z siedzibą w (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.. Tymczasem w niniejszej sprawie powód domaga się pozostałej kwoty odszkodowania w całości, podczas gdy nie wykazał, że nabył wierzycielność z tego tytułu od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P..

Sąd miał bowiem na uwadze, że w chwili dokonywania przelewu wierzycielności przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. (tj. w dniu 17 maja 2018 roku) podmiot ten mógł przelać na (...) spółkę jawną z siedzibą w Ł. jedynie przysługującą mu w odpowiedniej części jako współwłaścicielowi pojazdu wierzycielność, ale nie tę wierzycielność w całości. Pozostała część wierzycielności przysługiwała bowiem drugiemu ze współwłaścicieli – (...) spółce akcyjnej z siedzibą w P., który przeniósł ją na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. znacznie później, bo dopiero w dniu 22 października 2018 roku. Powyższe zaś oznacza, że wierzycielność ta (w zakresie, w jakim przysługiwała (...) spółce akcyjnej z siedzibą w P.) nie mogła być przedmiotem zbycia przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. w dniu 17 maja 2018 roku na rzecz zakładu naprawczego, bo mu wówczas nie przysługiwała, a w konsekwencji nie mogła być też przedmiotem zbycia w dalszej kolejności przez zakład naprawczy powodowi. Powód przy tym nie przedłożył żadnej późniejszej umowy cesji przenoszącej na rzecz powoda przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. nabytą wierzycielność od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P..

Odnosząc się natomiast do kwestionowania przez pozwanego treści dokumentów w postaci umowy zlecenia naprawy pojazdu oraz faktury za naprawę, to wskazać jedynie należy, że nie ma wątpliwości, że dokumenty te mają jedynie charakter dokumentów prywatnych, które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych) w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. W takiej sytuacji dokumenty prywatne stanowią samodzielny środek dowodowy, którego moc dowodową Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie zdołał wykazać, że zasadnym jest ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynikającą ze zdarzenia z dnia 08 maja 2018 roku przy uwzględnieniu stawek zastosowanych przez zakład dokonujący naprawy, tj. w kwocie 210/210 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, ani też zakresu kosztów naprawy oraz swojej legitymacji procesowej do dochodzenia pozostałej części odszkodowania w całości, wskutek czego powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 805 k.c. w zw. z § 20 ustęp 4 ogólnych kompleksowych warunków ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (Autocasco) dla klienta korporacyjnego (numer A-AC-01/14) w zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 6 złotych tytułem zwrotu opłaty notarialnej za poświadczenie pełnomocnictwa. Pozostałymi kosztami procesu Sąd obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 25 października 2019 roku